DAVID CIRICI

ZONA PROHIBIDA

Premi Ramon Muntaner 2013

fanbooks

La zona prohibida.indd 5 29/10/13 17:31

Fanbooks

© 2013, David Cirici
© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Fanbooks, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona.

Disseny de la coberta: Pilar Sola

Primera edició: novembre del 2013

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Ormobook
Impressió: Limpergraf
Dipòsit Legal: B. 25.199-2013
ISBN: 978-84-15745-55-6

El jurat del Premi Ramon Muntaner 2013 estava format per Patrizia Campana, Pau Joan Hernàndez, Francesc Miralles, Natàlia Molero i Marta Vilagut.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

Als meus pares

U

—DAIA! —EM SACSEGEN. És la veu de l'Anke, una de les meves companyes d'habitació.

Obro els ulls, espantada, però és negra nit i no la veig fins que la il·lumina un llampec: fa una ganyota espantosa, immobilitzada per l'esclat de llum, i desapareix en la foscor. De seguida, a la claror intermitent d'un altre llampec, veig l'Ina i la Rumia en el moment de saltar de les lliteres.

Se senten crits que no entenc i corredisses.

—Què passa? —Em frego la cara.

—S'està inundant l'escola! —diu l'Ina.

—Però què dius?

Tanco els ulls. Voldria tornar-me a ficar dins del somni d'on m'ha tret l'Anke amb les seves sacsejades i els seus crits, però no puc i he de veure què passa allà fora. Busco les sabatilles en la claror intermitent dels llampecs i recordo vagament que somiava la meva mare. Feia olor de mel i de roba neta. Com que els holo-grames no fan cap olor, i només conec la meva mare de veure-la als hologrames de l'escola, tinc l'estranya sensació que el somni era veritat.

Però ja hi pensaré després.

—Corre! —em diu l'Anke, i em dóna les sabatilles. Me les poso i la segueixo. Sortim al passadís. Correm, il·luminades només de tant en tant pels llampecs blavosos. Entrem en una de les habitacions de l'ala dreta. Ja hi ha moltes companyes amb el nas enganxat al vidre. Podem veure que el riu baixa carregat de branques trencades, d'arrels, d'arbres sencers que han estat arrossegats per la torrentada. Alguns troncs han quedat travessats entre els pilars del pont i han aturat branques i altres restes vegetals fins a formar un dic. L'aigua ha pujat i el riu s'ha desbordat.

La pista de jocs desapareix sota l'aigua fangosa i ja puja per la rampa, cap a la porta d'entrada.

Els crits retrunyen pel forat de l'escala.

—Encara va pujant! —crida una veu.

Surto a fora i corro cap a l'escala. Algunes companyes han baixat fins al segon replà per comprovar el nivell de l'aigua.

—No es pot sortir! —crida alguna altra noia, des d'allà baix, amb la veu esquerdada per la por.

—I on vols anar, a aquestes hores i amb aquesta pluja? —contesta des del corredor algú que no ha perdut l'humor.

Algú riu. Algú crida. Continuem a les fosques. Només els llampecs, de tant en tant, il·luminen les companyes i projecten les seves ombres enormes a les parets del corredor.

—Que algú encengui el llum! —crida encara alguna graciosa. Però el que passa de seguida deixa de tenir cap gràcia. Finalment s'encenen els llums d'emergència, que fan una claror groga i trista, i veig la cara d'espant d'una de les noies que s'han aventurat escales avall.

—L'aigua ha arribat al primer replà —diu amb la veu esquerdada—, s'estan inundant totes les instal·lacions...

—La cuina, els ordinadors... —continua la veu d'una altra companya.

Tornem a la nostra habitació. Des d'allà també veiem un tros de riu. Com que l'aigua arriba fins a l'edifici, és ben bé com si l'escola estigués en una illa. Els arbres arrencats passen fregant l'edifici amb les seves arrels recargolades. Mentre avancen, lents, riu avall, els llampecs els fan aparèixer sis o set vegades, i amb cada esclat de llum es veu com s'han mogut una mica. N'hi ha que passen a tocar de les finestres, i ens allunyem dels vidres per por que no esclatin. I n'hi ha que es queden aturats contra els pals del camp de bàsquet.

A la claror intermitent de la tempesta, veiem com un dels hivernacles és arrossegat per la riuada i avança com un vaixell de vidre a la deriva.

En aquest moment tinc una estranya sensació. Sento que les cames em pesen. Em noto la boca seca. Tinc el cor desbocat com un cavall al galop i moltes ganes de fugir però no sé on. Em costa respirar. Penso que aquest riu desbordat acabarà descalçant els fonaments de l'edifici i se'ns endurà a totes.

I penso que això és la por.

No n'havia tingut mai.

Hem dormit ben poc.

Ha deixat de ploure així que s'ha fet de dia, però el nivell de l'aigua no ha començat a baixar fins dues hores després. A dos quarts de vuit del matí, quan l'escola s'hauria d'haver posat en marxa com cada dia, hem vist que no hi havia res que funcionés. La roba neta no ha aparegut

als seus compartiments, ni s'han obert les portes de les dutxes, ni s'han encès els llums verds que cada matí ens indiquen que les màquines ja paren taula i ens serveixen l'esmorzar.

Surto al corredor. Em trobo amb altres companyes que també van amunt i avall, per veure què ha passat.

—Alguna habitació té llum?

—Cap ni una.

—Heu entrat a les aules?

—Sí. I res.

A l'escola som cent dotze noies repartides en vint-i-vuit habitacions distribuïdes al llarg d'un corredor circular. Al centre hi ha els tallers i les aules. El menjador i el gimnàs són a la planta subterrània que se'ns ha inundat. Encara hi ha un segon pis, que només ocupa part de la planta, amb la sala de consulta i les sales d'hologrames.

Me'n vaig a buscar l'Inge. Vull saber què en pensa. La trobo davant la porta de la 14. Així que la veig m'assereno, perquè la sento que parla amb les seves companyes sense perdre la serenitat. Si ella està tranquil·la, jo també.

L'Inge es pentina amb els dits, perquè aquest matí no tenim ni raspalls ni miralls. Em veu i somriu. I hi ha alegria als seus ulls foscos, sota els arcs de les celles ben dibuixades que, amb un nas important i uns llavis gruixuts, acaben de delinear aquesta cara que conec tan bé. Perquè és igual, o gairebé igual, que la meva. Som bessones.

—Véns? —em proposa—. Anem a veure si podem netejar el pont.

—Netejar?

—Volem obrir el dic, a veure si aconseguim que l'aigua baixi més de pressa.

M'hi apunto. Sortim de l'escola amb l'aigua fins als genolls. Baixem fins al pont, però de seguida ens adonem

que intentar moure cap d'aquests troncs encallats entre els pilars és del tot inútil. Tot i això comprovem que l'aigua s'escola amb força entre les branques que formen el dic, i pels rastres de fang a les roques dels marges veiem clarament que l'aigua ja ha començat a baixar.

És un paisatge ben trist. On hi havia el camp d'esports ara hi ha un sorral ple de branques i roques. Pugem per la vora del riu, ben arrapades a la façana de l'edifici, amb el fang que ens atrapa les sabates a cada pas, perquè volem veure els desperfectes als horts. L'Inge va al davant i de tant en tant es gira i riu, divertida.

—Va, que això és molt bo per a les cames! —crida. No sé si és un bon exercici, però és veritat que és com caminar amb un pes important lligat a cada peu.

Riu amunt, la torrentada també ens ha destrossat els horts sense pietat, i també ens ha arrencat els arbres fruiters.

Arribo fins on és la meva germana. Les companyes no s'atreveixen a arribar fins on som, perquè ja han vist les dificultats que hem tingut. Comencen a tornar cap a l'escola. Ara estem soles enmig d'aquest paisatge de desolació, enfonsades al fang fins als genolls.

—Saps? Quan m'han despertat somiava la mare —li dic.

—I què passava? —em diu l'Inge.

—No ho sé. Només era una sensació. Només he pogut recordar l'olor que feia.

—Quina olor?

—Com de mel i de roba neta.

L'Inge mira enllà. M'adono que segueix les fulles i les branques riu avall amb la mirada. Com que el fang ens empresona els peus i ens costa moure'ns, no ens acabem de mirar l'una a l'altra. Aquí estem totes dues, altes i pri-

mes com som, vestides amb pijames blancs, enmig de la desolació. Però no acabem d'estar juntes del tot. O sí, i malgrat tot ens sentim soles. Tan soles i tan angoixades com les altres companyes, encara que siguem les úniques a poder-ho compartir amb una germana bessona.

—Roba neta! Sí! —diu l'Inge, com si ho recordés.

—I de mel?

—No ho sé —em diu sense mirar-me—. Potser de pa? Olor de pa acabat de fer? Saps? Em sembla que són olors que ens inventem. No crec que recordem....

—L'olor de la mare? I per què no?

—Perquè quan ens van deixar a l'escola devíem tenir dos anys. Potser tres.

—És possible —li dic. I em toco el cap:— Però em sembla que el record s'ha quedat aquí per sempre

—Daia... crec que això —em diu, ara assenyalant amb la barbeta cap a l'edifici— és molt greu.

Potser ja és el que pensava, però el fet que m'ho confirmi l'Inge encara em neguiteja més. Fa una estona mirava de treure importància al que passa. Però ara em miro aquest paisatge esqueixat, aquesta estesa de fang, pedres i branques sense escorça, llimades pel frec de la riuada, i és com una nova inundació, aquesta vegada d'un sentiment que no acabo d'entendre.

Una estranya angoixa. Perquè de sobte penso en els holograms: si l'escola ha deixat de funcionar, també deuen haver deixat de funcionar les sales on cada noia es pot reunir amb els holograms dels seus pares. Són només imatges, però és tot el que en tenim.

De petites ens semblaven de veritat. No sé quan vam començar a entendre que només eren imatges enregistrades ja fa anys, imatges que mai no sortirien dels espais tancats on se'ns apareixien. Holograms que no ens po-

dien abraçar. Ara sí: ara som conscients que no tenim pares. Només les seves imatges en tres dimensions, que ens poden somriure i ens poden animar, que ens poden explicar coses i entendre el que els diem. Però que no són aquí ni per explicar-nos contes al llit ni per abraçar-nos quan el món ens sembla un lloc tan solitari com ara, enmig d'aquesta desolació de fang i arbres arrencats.

És trist: a mesura que ens hem anat fent grans, els holgrames dels nostres pares han perdut bona part de la seva màgia i del seu encant. Ara ens fa angúnia que les respostes al que els preguntem en la solitud de les cabines siguin només aproximades. I que hi hagi tantes i tantes preguntes sense resposta. Totes les noies de l'escola tenim entre quinze i setze anys, i ja fa temps que som conscients que el que veiem quan ens fiquem a les cabines és només una col·lecció d'holgrames enregistrats fa anys. Enregistrats potser quan encara érem petites i vivíem amb els nostres pares. Potser abans que ens en separessin. Holgrames per mirar de respondre les preguntes que pensaven que les seves filles els farien molts anys després.

Moltes de nosaltres ja no pretenem tenir-hi diàlegs que portin enlloc. Però encara que sapiguem que només són imatges, són les imatges dels nostres pares. Que siguin una mica transparents, o que no els puguem abraçar, o que només els puguem veure en la foscor d'una cabina de projeccions, no els fa pas menys importants. D'alguna manera són ells, ells i totes les coses que ens havien volgut dir abans de confiar-nos a l'escola automàtica i deixar de veure'ns per sempre més. I encara que només siguin imatges i no puguin córrer pel bosc amb nosaltres, ni fer-nos pessigolles, ni acariciar-nos, són tot el que en tenim.

O potser no. L'Inge i jo també ens tenim l'una a l'altra. No hi ha ningú més que tingui germanes, a l'escola.

I crec que això ens fa una mica diferents: tenim alguna cosa més que ens apropa als nostres pares. Em tinc a mi, però també tinc una filla dels meus pares, que és l'Inge, i l'Inge em té a mi. I em sembla que aquesta presència real, que sí que podem tocar i abraçar, és la que fa que els enyorem tant. Els tenim gairebé a tocar, però no hi són. Per això ja fa temps que somiem trobar-los, recuperar-los, reunir-nos amb ells.

De vegades, quan ens sentim soles, o tristes, quedem per veure'ns. Però ens veiem fora de l'escola, en un territori que hem fet nostre i de ningú més. És el nostre secret. L'hem anat construint de mica en mica: un amagatall al bosc, que aprofita una petita balma. Hi hem fet una paret de troncs, amb una finestra que ens deixa veure el riu, i fins i tot hi tenim mobles: una taula i dos tamborets per seure i conversar.

Quan una de nosaltres vol que l'altra l'esperi a la cabana, ens fem un senyal secret que escrivim amb pedretes sobre el camí per on correm: dibuixem una mena de cabana rudimentària amb cinc pedres.

o

o o

o o

Ens agrada tenir un senyal que no entén ningú més. I disposar d'un amagatall que no coneix ningú més.

Com que la meva germana corre més que jo, de vegades li he de deixar el senyal el dia abans, perquè se'l trobi quan vagi davant meu. Sí: són ganes de complicar-se la vida, i seria molt fàcil trobar-la un moment pel corre-

dor i dir-li que quedem a la cabana. Però si no dibuixem la cabana de pedretes, l'altra no es presenta a la cita. Ens agrada fer les coses d'aquesta manera. Perquè el nostre senyal és un rastre en un camí. Una cosa real. Les pedretes es poden tocar, són reals. Les paraules, en canvi, són com els hologrames: aire.

I nosaltres, en aquest món fràgil d'imatges que representen pares i professors, en aquest món de poques abraçades i carícies, necessitem realitats que es puguin tocar.

Els hologrames dels professors són tota una altra cosa. Amb ells no hi ha tantes emocions. De petites també crèiem i respectàvem els hologrames dels professors com si fossin persones de veritat. No és que ens penséssim que eren de carn i ossos, ni de bon tros, però sí que els vèiem com una cosa diferent, especial i respectable. A ningú no se li hauria acudit mai travessar l'holograma d'un professor sense ni aturar-se. Com si només es tractés d'aire. Ens hi relacionàvem com si fossin de veritat perquè potser hauríem volgut que ho fossin.

Però a partir d'una certa edat només en respectàvem alguns. Als dotze o tretze anys ja érem conscients que vivíem en un entorn artificial que no ens podia durar per sempre. L'escola era una gran màquina que algun dia podia fallar. I cada vegada ens adonàvem més de les imperfeccions d'aquella mena de simulacre de realitat en què ens havíem educat.

—Has pujat a les cabines? —li pregunto.

L'Inge es mossega el llavi. Sap per què l'hi pregunto.

—Sí.

—I què?

—I res. Les cabines tampoc no funcionen, Daia.

—No has vist...

—No. No he vist els pares. És molt trist, Daia.

—Vull veure-ho.

—És que no hi ha res a veure, Daia.

L'Inge comença a baixar cap a l'escola. Jo amb prou feines aconsegueixo alliberar un peu del fang per començar a caminar. I a cada passa hi torno a quedar atrapada. Penso que el fang té la consistència del sentiment que m'ofega. Aquest fang gris, barrejat amb pedres i arrels, s'assembla a la por.